

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: **P. M.**, M., P., zast. J.. I. R., advokátkou so sídlom Š., K., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, sekcia verejnej správy, Drieňová 22, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-230-2010/01293/TKP zo dňa 15. júna 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 268/2010 – 40 zo dňa 16. augusta 2011, takto, jednohlasne

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 268/2010 – 40 zo dňa 16. augusta 2011 **m e n í t a k**, že rozhodnutie žalovaného č. SVS-230-2010/01293/TKP zo dňa 15. júna 2010 podľa § 250j ods. 2 písm. e/ **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške **216,48 eur** k rukám jeho právnej zástupkyne J.. I. R., v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „O. s. p.“) zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-230-2010/01293/TKP zo dňa 15. júna 2010, ktorým zamietol odvolanie a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, Obvodného úradu Prešov, odboru vnútornej správy č. PR.02630/2010/1887-09/Ku zo dňa 1. marca 2010, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že správne orgány pri rozhodovaní postupovali podľa § 32 až § 37 ods. 3 Správneho poriadku a v zmysle zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. o priestupkoch). Svedkovia incidentu potvrdili, že útočníkom bol žalobca, ktorý napadol p. S. tak, že ho udrel do tváre potom, čo ho tento chytil za rameno a chcel mu povedať, nech ide von z baru. Výpovede svedkov považoval krajský súd za logické, konzistentné bez vnútorných rozporov, zapadajúce do celkového rámca udalostí uvádzaného poškodeným. Žalobca mal možnosť sa na pojednávaní vyjadriť k zisteným skutočnostiam, pričom tento uviedol, že sa pridrižiava výpovede, ktorú urobil v trestnej veci pri podaní trestného oznámenia na p. S., iné skutočnosti neuviedol, čo potvrdil svojim podpisom. Námietky uplatnené až v žalobe mal žalobca možnosť uplatniť v administratívnom konaní, v rámci odvolacieho konania, čo však neurobil, a preto ich krajský súd vyhodnotil ako účelové, nemajúce vplyv na vecnú správnosť správnych rozhodnutí.

V súvislosti s uloženou sankciou krajský súd uviedol, že správny orgán postupoval v súlade s § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch a sankcia bude mať na páchatel'a dostatočný vplyv, vystihuje stupeň spoločenskej nebezpečnosti a je spôsobilá a dostačujúca, aby bol splnený jej účel, t.j. dobrovoľné rešpektovanie zákona.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote dňa 11. októbra 2011 odvolanie, v ktorom sa domáhal toho, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Uviedol, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd sa nijako nevysporiadal so

skutočnosťami uvádzanými v žalobe. K uvádzaným pochybeniam v postupe správnych orgánov, ktoré viedli k porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nezaujal žiadne stanovisko, obmedzil sa na konštatovanie dôvery v správnosť záverov správnych orgánov. V žalobe boli uvádzané konkrétne skutočnosti, ktoré preukazovali, že dôkazy neboli vykonané spôsobom ustanoveným zákonom, žalobcovi bola odopretá možnosť sa na úkonoch správneho orgánu, pri ktorých vykonával dokazovanie sa zúčastniť.

K podanému odvolaniu v písomnom podaní zo dňa 21. novembra 2011 vyjadril žalovaný tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že žalobca bol v konaní o priestupku poučený, že na podporu svojich tvrdení má právo navrhnúť dôkazy a ich doplnenie a klásť otázky svedkom a znalcom pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke. Pred vydaním rozhodnutia sa žalobca mohol vyjadriť k jeho podkladu a k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie, čo vzal na vedomie a potvrdil svojim podpisom do zápisnice, kde zároveň uviedol, že k veci nemá viac čo dodať. žalovaný nemá dôvod spochybňovať uplatnenie procesných práv žalobcu v konaní pred správnym orgánom prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16. októbra 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť

práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 250ja ods. 3 O. s. p., ak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa žalobu zamietol, môže rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie.

Podľa § 51 zákona o priestupkoch, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch, obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať.

Podľa § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch, o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

Podľa § 81 ods. 1 zákona o priestupkoch, proti rozhodnutiu o priestupku môže sa odvolať v plnom rozsahu len obvinený z priestupku, a ak ide o mladistvého, v jeho prospech aj jeho zákonný zástupca a orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately.

Podľa § 3 ods. 1 veta prvá Správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 21 ods. 2 veta prvá Správneho poriadku, na ústne pojednávanie správny orgán prizve všetkých účastníkov konania a požiada ich, aby pri ústnom pojednávaní uplatnili svoje pripomienky a námety.

Podľa § 33 ods. 1 Správneho poriadku, účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhnovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Podľa § 59 ods. 1 Správneho poriadku, o odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.

Predmetom preskúmania je rozhodnutie č. SVS-230-2010/01293/TKP zo dňa 15. júna 2010, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu Prešov, odboru všeobecnej vnútornej správy, č. PR.02630/2010/1887-09/Ku zo dňa 1. marca 2010, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustil tým, že dňa 4. októbra 2009 v čase okolo 02:00 hod. v P. na Ul. W. v bare P. fyzicky napadol pracovníka tohto zariadenia J. S. tak, že ho udrel päťou do tváre, čím narušil občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví za čo mu bola uložená pokuta 20 € a povinnosť nahradiť trovy štátu spojené s prejednáváním priestupku vo výške 16 €.

K žalobcom uplatneným námietkam krajský súd uviedol, že ich mohol uplatniť v administratívnom konaní, čo však neurobil, a preto ich považoval za účelové, nemajúce vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia, s ktorým záverom sa najvyšší súd nestotožnil.

Z obsahu pripojených spisov najvyšší súd zistil, že správny orgán prvého stupňa obvineného z priestupku predvolal na ústne pojednávanie zo dňa 10. februára 2010 na 11:00 hod. Svedkovia boli predvolaní na ten istý deň, avšak každý zo svedkov na iný čas (v rozpätí od 08:00 do 10:00). Zo zápisnice o ústnom pojednávaní nie je zrejmé, že obvinený by mal možnosť sa oboznámiť s výpoveďami svedkov, keď zápisnica neobsahuje údaj, že by mu boli napríklad v písomnej forme predložené a zápisnicu podpísal na strane č. 2 /výpovede svedkov sú na s. 3-7, navyiac jednotlivé listy nie sú žurnalizované v poradí/.

Nie je zrejmé, na základe akých zákonných ustanovení bolo ústne pojednávanie vedené uvedeným spôsobom. Žalobcovi bola vlastným konaním správneho orgánu odňatá možnosť uplatniť svoje procesné práva a táto vada nebola v konaní odstránená ani žalovaným.

Správne orgány pri prejednaní priestupku sú povinné postupovať v súlade so zásadou zákonnosti (§ 3 ods. 1 Správneho poriadku). V odvolacom priestupkovom konaní nie je príslušný orgán viazaný rozsahom odvolania, keďže **nepreskúmava len vecnú správnosť, ale aj zákonnosť napadnutého rozhodnutia** a rovnako prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok. Ak správny orgán konajúci o odvolaní zistí, že prvostupňové konanie je zaťažené vadou majúcou vplyv na jeho zákonnosť, bez ohľadu na to, či táto bola v odvolaní vytýkaná, podľa vlastného uváženia sám túto nezákonnosť zhojí alebo rozhodnutie zruší a vec vráti orgánu, ktorý ho vydal, na ďalšie konanie.

Nemožno akceptovať záver taký, že ak by aj správny orgán zistil závažné procesné pochybenie majúce vplyv na zákonnosť rozhodnutia, avšak účastník by túto nezákonnosť nenamietal, správny orgán by sa ňou nemusel zaoberať. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zakotvuje požiadavku ústavne konformného a legálneho výkonu verejnej (predovšetkým štátnej) moci ako jedného zo základných princípov demokratického právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a stanovuje podriadenosť orgánov štátu ústave a zákonom požadujúc, aby k uplatneniu ich štátno-mocenských oprávnení dochádzalo iba v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon v medziach daných ústavou (z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. 22/06 zo dňa 1. októbra 2008).

Správny orgán v prípade konania o priestupku, ktoré má v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry charakter konania o trestnom obvinení, dôsledne nerešpektoval ustanovenie § 74 zákona o priestupkoch, ktoré obligatórne zakotvuje ústne pojednávanie priestupkov a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejnený v Zbierke zákonov SR pod č. 209/1992 Zb.), ktorý zaručuje právo na spravodlivý proces. Pojednávanie vo veci síce formálne nariadil, ale spôsobom jeho vedenia prakticky znemožnil žalobcovi uplatnenie jeho práv.

Pokiaľ žalobca namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu v súvislosti s nevypočutím „jeho“ svedka a nevyžiadanim si spisu sp. zn. ORP-P-1247/PP-JU-2009, považoval najvyšší súd túto za nedôvodnú. Správny orgán nie je povinný vykonať každý účastníkom navrhnutý dôkaz, ale len taký, ktorý môže mať vplyv na objasnenie veci. Tiež je

potrebné uviesť, že nie je zrejmé, aké ďalšie okolnosti mali byť výpoveďou uvedenej osoby objasnené. Skutočnosť, že proti oznamovateľovi priestupku J. S. bolo vznesené obvinenie pre trestný čin ublíženia na zdraví v súbehu s trestným činom výtržníctva, nemožno považovať za prekážku pri posudzovaní konania žalobcu ako priestupku.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1, 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p., tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu **spolu vo výške 216,48 €** spočívajúcu v

- zaplatených súdnych poplatkoch **vo výške 66 €**
- náhrade za úkony právnej pomoci vo výške podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Vyhláška“), **za rok 2010 vo výške 150,48** (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd vo veci samej – žaloba /§ 14 ods. 1 písm. a/, b/ Vyhlášky/, vo výške á 55,49 €/, režijný paušál k dvom úkonom /§ 16 ods. 3 Vyhlášky/, vo výške á 7,21 €), zvýšenú o sadzbu DPH vo výške 20 %, podľa úkonov právnej pomoci uplatnených v konaní pred súdom prvého stupňa. Trovy odvolacieho konania v zákonnej lehote vyčíslené neboli, a preto súd priznal len náhradu za zaplatený súdny poplatok za odvolanie.

Súd pri výške odmeny za právne služby nevychádzal z uplatnenej výšky 120,23 € za jeden úkon právnej pomoci, ale zo sumy 55,49 €, keď vo veciach preskúmania rozhodnutia o priestupkoch patrí odmena za jeden úkon právnej služby vo výške jednej trinástiny výpočtového základu.

Žalovaný je povinný náhradu trov konania podľa § 149 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. uhradiť na bankový účet právnej zástupkyne žalobcu, č. ú. X., VS X., vedený v S. S., A., v lehote uvedenej vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. októbra 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská